

“Üyeleri Doğrudan Seçilmeyen Büyükşehir Belediye Meclisleri Hesap Verebilirlik ve Siyasi Meşruiyet Derecesinden Yoksundur”

Röportaj: Kasım TURGUT

Prof. Dr. Hellmut Wollmann

Prof. Dr. Hubert Heinelt

Almanya Darmstadt Teknoloji Üniversitesi Öğretim Görevlisi Prof. Dr. Hubert Heinelt ve Berlin Humboldt Üniversitesi Öğretim Görevlisi Prof. Dr. Hellmut Wollmann ile AB Ülkelerindeki Yerel Yönetimlerle ilgili son yaklaşımlar ve en iyi uygulama örnekleri üzerine Röportaj gerçekleştirilmiştir.

Dr. Kasım TURGUT: Röportaj talebimizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ediyorum. Avrupa ülkelerinde yerel yönetimlerle ilgili son gelişmelerle ilgili birkaç konuda sizin görüşlerinizi meslektaşlarımıza ve Türkiye kamuoyuna duyurmak istiyoruz. Bunlardan birincisi Avrupa ülkelerinde büyükşehir belediyelerinin bir yerel yönetim birimi olarak algılanmasındaki eğilim nedir? Son yıllarda Metropolitan büyükşehir belediyelerinin ölçek itibarıyla yerel yönetim sayılma-

yacağı yönünde değerlendirmeler var. Bu konu Avrupa ülkelerinde nasıl değerlendiriliyor?

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Genel anlamda, yeni kurulan veya birleştirilen belediye düzeyindeki siyasi birimler, yerel yönetim düzeyindeki birimler olarak algılanmaktadır. Bilindiği kadarıyla, gözleminizin doğru olduğu birkaç istisna bulunmaktadır. Londra bunlardan biridir. Londra’da yeni kurulan belediye (London Authority), Birleşik Krallık’ta ülkenin diğer bölümlerinde de bölgesel yö-

netim oluşturma konusundaki tartışmaları tetiklemiştir. Ancak, halkın referandumda bölgesel meclislere hayır oyu vermesi sonucunda, bu yöndeki çabalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Londra’nın bir istisna olduğu söylenebilir. Londra artık bir yerel yönetim değil, bölgesel yönetim olarak kabul edilmektedir. Buna karşın, ben Londra’nın hala yerel yönetim düzeyinde olduğunu düşünüyorum.

Diğer istisna olarak Madrid gösterilebilir. İspanya’nın başkenti olan Madrid, Katalonya gibi özerk bölge statüsüne sahipti. Ne var ki, Madrid gerçekten bir istisnadır çünkü Madrid çevresindeki diğer özerk topluluk içerisine dâhil edilmemiştir. Yerel yönetim birimi olarak kabul edilmeyen bölgesel birimlere yalnızca bu iki örneğin verilebileceğini düşünüyorum. Bunların dışındaki durumlarda, bu birimler yerel yönetim düzeyindeki yeni kurulmuş birimler olarak kabul edilmektedir.

Prof. Dr. Hellmut WOLLMANN:

Konuya yasal açıdan bakılacak olursa, bu birimler yerel birimler olarak kabul edilmektedir. Birleşik Krallık’ta, Londra iki kademeli bir yerel yönetimdir. Bu konudaki gözlemlerinize katılmıyorum. İster tek başına faaliyet gösteren belediyeler

büyükşehir meclisleri doğrudan seçilen meclis üyelerine sahip olmadığı, ancak her ilçe meclisinden en üstteki üyelerin yüzde yirmisi artı ilçe belediye başkanlarını içerdği için, bu meclisler hala meclis üyelerinin doğrudan seçilmesine dayanan hesap verebilirlik ve siyasi meşruiyet derecesinden yoksundur.

olsun, ister Stuttgart veya Frankfurt gibi birkaç belediyeden oluşan belediyeler olsun, anayasadaki resmi tanıma bakıldığında bunların hepsi yerel yönetimdir.

Yöneltiğiniz başka bir sorunun da ilgi çekici olduğunu düşünüyorum. İstanbul gibi mega metropoller için bir çözüm olup olmadığını sormuştunuz. Federal ülkelerde, bu soruna bu şehirleri federal şehirlere dönüştürerek çözüm getirilmiştir. Bu şehirler federal birimlere ve belediyelere dönüştürülmüştür. Almanya'da en büyük iki belediye olan Berlin ve Hamburg belediyelerine federal birim statüsü verilmiştir. Bu durum Rusya'da Moskova ve Petersburg için de geçerlidir. Bu belediyelere de federal şehir statüsü verilmiştir. Tabii ki bu uygulama sizin için bir çözüm yolu olamaz. Bu birimleri yerleştirebileceğiniz bir federal yapınız yok. Yine de, burada belediyelere özel statü verilmesine yönelik yaklaşım karşımıza çıkmaktadır. Washington buna örnek gösterilebilir. Washington da federal bölge olarak özel statüye sahiptir. Böylece burada benimsenecek yaklaşım söz konusu mega-metropole diğer büyük şehirlere verilmeyen tek bir statü vermek olabilir. Bu da bir özel statü olabilir.

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Ben-
ce Türkiye'de ülkenin bir bölümüne

bu şekilde özel statü verilmesi de sorun yaratabilir.

Prof. Dr. Hellmut WOLLMANN: Neden sorun yaratsın? İnsanlar bu mega-metropollerin özel olduğunu ve bunların anayasa veya yasal ve mali düzenlemeler açısından özel muameleyi hak ettiğini kabul ederse, bu uygulama neden bir çözüm yolu olmasın?

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Bu uygulamaya Budapeşte'de de rastlıyoruz. Budapeşte özel statüye sahiptir. Büyükşehir belediyeleri ile ilgili sorunu sizin bahsettiğiniz şekilde çözme konusunu biz de tartıştık. Bu konu raporumuzda yer almıyor, ancak bu konudaki önerilerimizden biri büyükşehir belediyelerini illerdeki birimlerden açık bir şekilde ayırmaktır. Böylece ülkenin geri kalanındaki yerel yapının dışında bu bölgelerde iki kademeli bir yapıya sahip olabilirsiniz. Diğer alanlarda da iller düzeyinde bir birim ve onun altında ilçeler düzeyinde bir birimden oluşan iki kademeli bir yapı bulunabilir. Burada köyler sorun oluşturabilir. Ancak bu sorun ayrıca ele alınması gereken bir sorundur.

Dr. Kasım TURGUT: Bununla ilişkili bir başka sorum var. Türkiye'de İstanbul ve Kocaeli'de il sınırları ile Büyükşehir sınırları birleştirilmiş durumda. Ancak kırsal alanı daha büyük olan illerde büyükşehir sınırlarının il sınırı ile birleştirilmesi nasıl sonuçlar doğurabilir. Bu konuyu Avrupa'daki eğilimler açısından nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu tür bir çalışmanın bölgeselleşme eğilimlerini doğuracağına ilişkin kaygılar hakkında sizin düşüncelerinizi alabilir miyim?

Prof. Dr. Hellmut WOLLMANN: İki ilde büyükşehir belediye sınırları ile il sınırlarının aynı olduğunu belirttiniz. Bunun bir sorun olmadığı söylendi. Ben bunun bir sorun olduğunu düşünüyorum. Burada aynı alanda iki kurumun birden yetkili

olduğunu görüyoruz. Avrupa ülkelerinde bu konuda çok fazla çalışma yapılıyor. Fransa örneği bu duruma örnek olarak gösterilebilir. Fransa'da yapılan tartışmalarda varılan ortak nokta, illerden ve hatta bölgelerden metropollere yetki devri yapılması yönündeydi. Bunu tıpkı Almanya olduğu gibi eyaletten bağımsız belediyeler gibi düşünebiliriz. Stuttgart ve Frankfurt federasyondan bağımsız belediyelerdir. Bunlar doğrudan federasyonun altında faaliyet gösterir. Aynı bölgede birbiri ile çatışan iki birimden kaçınmak için Londra belediyesinde veya Fransa'da olduğu gibi sorumluluklar birleştirilebilir. Tabii ki bu durumda birimler de daha güçlü hale gelmektedir.

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Avrupa'da bu konuda kesin bir çözüme ulaşılmadığını belirtmek gerekir. Avrupa'da bu konuda bir iyi uygulama örneği bulunmamaktadır. İki kademeli bir yapı kullanan Türkiye için Hannover ve Atina faydalı örnekler olabilir. Hannover bir büyükşehir belediyesidir. Eyaletten bağımsız bir şehir olan Hannover çevresindeki eyalet ile birleştirilmiştir ve böylece eyalette belediye işlevi gören yeni bir oluşum haline gelmiştir. Bu bölgede Hannover diğer daha küçük belediyelerden biraz daha fazla yetki sahibidir ve sanırım en küçük belediye yaklaşık 15.000 nüfusa sahiptir. Çakışmaların olduğu ancak bu çakışmaların ilin tamamını kapsamadığı büyükşehir belediyeleri söz konusu olduğunda bu örneğe bakabilirsiniz. Bu durumda radikal olmanız ve ilin geri kalanını büyükşehir belediyesi ile bütünleştirmeniz gerekmektedir. Atina'da üç ilden oluşan Attika bölgesi reformun ardından tek bir ile dönüştürülmüştür. Burada Atina ve Pire şehirleri yer alırken kırsal kesimde de çok küçük belediyeler bulunmaktadır.

Dr. Kasım TURGUT: AB'nin iki kademeli büyükşehir yönetimi de-

neyimi nasıl olmuştur? AB ülkelerindeki eğilimleri Türkiye'deki uygulamalarla karşılaştırabilir misiniz?

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Büyükşehir yönetimine veya son zamanlardaki büyükşehir yönetim düzenine ilişkin sorular, tüm dünyada olduğu gibi Avrupa'da da farklı şekillerde cevaplanmaktadır.

Büyükşehir alanlarının nasıl yönetileceğine dair soruya verilen bir cevap, tarihsel olarak ABD'de ve aynı zamanda kısmen Kuzey Avrupa ülkelerinde bulunan koşullara dayanmaktadır. Vurgu, küçük ve güçlü belediyeler üzerindedir. "Daha elverişli yere taşınmayı tercih etme" görüşünden yola çıkılarak, bir dizi özerk yerel seçim çevresinin varlığının, vatandaşların kendi kişisel tercihlerine en fazla uyan vergi/hizmet paketini sağlayan mülki birimi seçmelerine olanak sağlayacağı ileri sürülmektedir. Toplam düzeyde, yerel yönetimler arasındaki yeni mukimleri çekme yarışının, yalnızca kent hizmeti taleplerinin etkin eşleşmesine değil aynı zamanda bu hizmetleri üretmek için kullanılan kamu kaynaklarının tahsisinde verimliliğe de yol açacağı ileri sürülmektedir. Buna ek olarak, küçük yerel yönetim birimlerinde yaşayan vatandaşlar kendi "dünyalarını" doğrudan etkileyen meselelere ilişkin kararlara katılma konusunda büyük birimlerde yaşayanlara kıyasla daha büyük fırsatlara sahip olduğundan, küçük mülki birimlerin etkin katılıma fırsat sağlayacağı tartışılmaktadır. Aynı zamanda, bu yaklaşımın savunucuları, küçük belediyeler tarafından düzgün bir şekilde ele alınmayan görevleri üstlenme yolunu işlev odaklı tek-amaçlı organizasyonda (örneğin, su temini, atık toplama ve bertaraf veya toplu taşıma için) görmektedirler. Mekânsal olarak geniş bir kapsama sahip olan bu tür işlev odaklı mülki birimler, küçük mülki birimler tarafından kurulabilir ve – tartışıldığı gibi – siyasi olarak kont-

rol edilebilir. Bu, Avrupa çapında ve tüm (Batı) dünyada bulunacak olan baskın bir yaklaşımdır.

Bu görüşe karşıt olan başka bir yaklaşım, bir büyükşehir alanı içerisinde birçok bağımsız kamu yetki alanının varlığını, verimli ve adil kent hizmeti sunumu önündeki ana engel olarak görmektedir. Bu yaklaşımın büyükşehir reformcuları, bu bakış açısına dayanarak ve büyük kamu bürokrasilerinin rasyonalitesi ve planlama kapasitesine olan bir tür Weberci güvenle, kurumsal sınırların büyükşehir alanlarının ekonomik ve sosyal kalkınmasının bölgesel ölçeğine uydurulacağı yönetimsel toplulaştırmayı savunmuşlardır. Toplulaştırma, banliyölerin merkez şehirlere eklenmesi yoluyla veya büyükşehir yönetimlerinin, yani, mülki kapsamı işlevsel büyükşehir alanını bir bütün olarak kapsayan kapsamlı yetkinliklere ve özerkliğe sahip iki kademeli kurumlar oluşturulmasıyla gerçekleştirilmelidir. Bu yaklaşım, maliyet tasarrufları aracılığıyla artan idari verimliliğe odaklanmakla kalmamakta, aynı zamanda bir "ölçek ekonomisine" ve idari kararların etkinliğine de odaklanmaktadır. Aynı zamanda, mekansal olarak geniş idari birimlerin siyasi programlaması ve kontrolünün doğrudan seçilen temsilci kurumlar tarafından sağlanması gerektiğine de vurgu yapılmaktadır.

Türkiye'deki iki kademeli büyükşehir yönetiminin, bu kurumsal yaklaşıma önemli bir örnek oluşturduğu belirtilmelidir. Ancak, büyükşehir meclisleri doğrudan seçilen meclis üyelerine sahip olmadığı, ancak her ilçe meclisinden en üstteki üyelerin yüzde yirmisi artı ilçe belediye başkanlarını içerdikleri için, bu meclisler hala meclis üyelerinin doğrudan seçilmesine dayanan hesap verebilirlik ve siyasi meşruiyet derecesinden yoksundur. Bu noktada hatırlanmalıdır ki büyükşehir yerel yönetim biçimlerinin üst kademe üyelerinin doğrudan seçilmesi, örneğin Almanya'daki Han-

Başka bir yaklaşım, bir büyükşehir alanı içerisinde birçok bağımsız kamu yetki alanının varlığını, verimli ve adil kent hizmeti sunumu önündeki ana engel olarak görmektedir.

nover büyükşehir "bölgesinde" görülmektedir ve yukarıda bahsedilen son reformun ardından Fransa'da yeni oluşturulan metropollerde devreye sokulacaktır (1 Ocak 2014 tarihinden sonra). Bu nedenle, Türkiye büyükşehirlerinde bugüne kadar, doğrudan seçilen büyükşehir belediye başkanları ve ilçe meclislerine ve dolaylı yoldan oluşturulan büyükşehir meclislerine sahip olan iki kademeli bir sistem var olmuştur. Bu, güçlü ve doğrudan seçilmiş büyükşehir belediye başkanı ile yerel çıkarlar arasında bir dengeyi gösterebilir. Ancak, yerel çıkarlar dolaylı yoldan oluşturulan büyükşehir meclislerinde güçlü bir şekilde temsil edildiğinden, son reform ile kurulan büyükşehir yönetim düzeni, etkin bir politika koordinasyonunun sorunlarını büyükşehir alanına yayma tehlikesini barındırmaktadır. Bu sorun, politika belirlemenin bu temsilci kurumlara – ve dolaylı seçimle gelen meclis üyelerine bağlı olduğu Avrupa çapındaki (ve ötesinde) tüm durumlarda temel bir zorluk olarak gözlemlenebilir. Etkin bir politika koordinasyonu sağlama sorununun yanında, doğrudan seçimle oluşturulmayan bir kurum yeniden dağıtılan etkilere sahip kararlar aldığı zaman meşruiyet sorunları dikkate alınmalıdır: Bunlar, bir büyükşehir alanındaki bazı kısımların (ve aktörlerin) faydalandığı ve bazılarının faydalanamadığı etkiler – veya bazılarının diğerlerinden daha fazla faydalandığı etkilerdir. Ayrıca, BŞB'lerin mevcut yapısı, ilçe meclislerinin her birinden gelen meclis

üyeleri ve belediye başkanlarının, büyükşehirin ortak çıkarlarından ziyade kendi belediyelerinin çıkarlarını gözetmesi tehlikesini barındırmaktadır.

(“Yeni bölgeselcilik” olarak adlandırılan) üçüncü (yeni) bir yaklaşımın savunucuları, iki geleneksel reform yaklaşımının da mülki sınırları, politika belirlemede ele alınması gereken farklı sorunların ölçeklerine uyarlamaya ilişkin güncel meseleleri görüşmediğini öne sürmektedir. Hem küreselleşme hem de artan uluslararası ekonomik rekabet geçmişine karşın, bu yaklaşımın savunucuları, mekansal birimlerin öncelikli olarak, belirli bir yetki alanına bağlanmış ve vatandaşlar için hizmet teminine yoğunlaşmış mülki olarak tanımlı “kap”lar olarak kabul edilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Mekansal birimlerin sınırlarını belirlemek amacıyla, ekonomik rekabet edebilirliği elde etmek ve garanti etmek için işlevsel yönler vurgulanmaktadır. Ayrıca, işlevsel zorlukları (özellikle de küresel bir ölçekteki ekonomik rekabet edebilirliğin zorluklarını) ele almak için, kamu ve toplumsal aktörler arasındaki etkileşimler ve ağlar vurgulanmaktadır. Bu tür “ilişkisel düşünce”, yönetimin belirli kademeleri ile

bağlantılı ve mülki olarak belirlenmiş “kap alanlarının” ilişkisini (durumdan duruma) tanımlayabilir ve vurgulayabilir, ancak bu düşünce aynı zamanda işlevsel olarak belirlenmiş “eylem alanları” tarafından tanımlanan diğer türdeki mekansal yapıları da aramaktadır.

Türkiye’de, bu yaklaşımı izleyen reformlar – bölgesel kalkınma ajanslarının kurulması ile gerçekleştirilmiştir.

Bir büyükşehir alanı içerisindeki çok sayıda bağımsız kamu yetki alanının varlığını verimli ve adil kent hizmeti temininin önündeki ana engel olarak gören yukarıda bahsedilen yaklaşıma göre, kentleşmiş bir alandaki güçlü işlevsel karşılıklı bağımlılığın koordinasyon gerektirdiği yerlerde iki kademeli büyükşehir yönetimleri kurulmalıdır. Bu, özellikle imar planlaması, toplu taşıma ve ekonomik kalkınma için geçerlidir. Bu bağlamda, banliyö yapısı ve ilgili yerleşim gelişimi ile şirketlerin tedarik zincirleri ve ekonomik kümelerin oluşumu ile ilgili işlevsel karşılıklı bağımlılık, iki kademeli büyükşehir yönetimlerinin oluşumu ve BŞB’lerin sınırlarının tanımı dikkate alındığında göz önüne alınmalıdır. Ancak, buna ek olarak, güçlü Türk BŞB’leri

tarafından alınacak olan kararların demokratik kendi kaderini belirleme konseptine bağlı olması gerektiğinden, böyle bir alanda yaşayan vatandaşların bir tür büyükşehir kimliği geliştirip geliştirmede dikkate alınmalıdır. Bu, siyasi iletişim ile oluşturulan ve bir kamusal alan ile yeniden üretilen (medya aracılığıyla ve siyasi partiler, çıkar grupları ve sivil toplum arasındaki siyasi tartışmalar aracılığıyla) ortak bir kader algısına sahip olan ilgili büyükşehir alanının siyasi bir toplumunu gerektirmektedir.

Dr. Kasım TURGUT: Yerel yönetimlerin uygulamalarının merkezi idare tarafından denetlenmesi konusunda Avrupa’daki eğilimlerden bahseder misiniz?

Prof. Dr. Hellmut WOLLMANN:

Birleşik Krallık’ta getirilen performans yönetimi aracı yerel düzeydeki faaliyetlerin kontrolünde etkili olabilir, ancak yapılan analizlerde bu sistemin etkililiği ve verimliliğinden iki nedenden ötürü şüphe edilmektedir. İlk olarak, sistemin (denetim sistemi, göstergelerin oluşturulması, göstergelerin güncellemesi, vb.) maliyeti oldukça yüksektir. Bu nedenle sistemin mali etkinliğinden şüphe duyulmaktadır. İkinci olarak,

Birleşik Krallık'taki yerel yönetimlere ilişkin alanyazını okuduğunuzda, merkezi kontrol sisteminin yerel yönetimlere zarar verdiği konusunda neredeyse hemfikir olunduğunu görürsünüz. Bu sistemin çok fazla merkeziyetçi olduğuna ve yerel yönetimler için tehlike oluşturduğuna inanılmaktadır. Burada gerçekten bir çıkar çatışması söz konusudur. İsveç örneği ise oldukça farklıdır. İsveç'te çok daha yumuşak bir sistem bulunmaktadır. Okuduklarım ve yaptığım ampirik çalışmalar farklı kaynaklardan yararlanabileceğimizi gösterse de performans ölçme konusunda İsveç örneği en başarılı örnektir. Birleşik Krallık'ta çok farklı bir uygulama söz konusudur. İsveç'te ise yumuşak denetim stratejisi benimsenmiştir. İsveç'te performans yönetimi kamu yönetiminin bile henüz uygulanmadığı 1960'lar ve 1970'lerde başlamıştır. Merkezi yönetimlerde ise daha temkinli bir yaklaşım benimsenmektedir.

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Bu konuda çok fazla anlaşmazlık yaşanmamaktadır. İlk olarak, raporumuzda yazdıklarımızı vurgulamak amacıyla, bu eğilimlerin öncelikle gerçek ve devredilmiş yetki arasındaki fark üzerine temellendirildiğini söylemek gerekir. Türkiye'de bu konuda kesin bir ayırım yapılmamıştır. İsveç'te son 20-30 yılda ve hatta ondan öncesinde son eğilim yerel yönetimlere yetki devri yapılması yönündeydi. Burada sorulması gereken soru bunların nasıl izleneceğidir ve bu soruya verilecek yanıt da bunun göstergelerle yapılabileceğidir. Birleşik Krallık'ta bu kontrollerin fazla ayrıntılı olduğu konusuna ben de katılıyorum ve bu ayrıntılı değerlendirme ve kontrollerin yerel aktörlerin yerel topluluk için uygun çözümler bulma konusundaki potansiyeline zarar verdiğini düşünüyorum. İskandinav örneğinde durum açık bir şekilde farklıdır. İskandinav örneğinde bazı alanlarda genel göstergelere neden

ulaşılamadığını açıklama olanağı daha fazladır. Londra'da ise merkezi yönetimin göstergeleri belirleme sorumluluğu daha fazladır. Birleşik Krallık merkeziyetçidir. Göstergeler danışmanların yardımıyla hak sahipleri tarafından belirlenmektedir ve daha sonra uygulanmaktadır. Bence bu konunun dikkate alınması gerekmektedir, ancak sunumda kısaca belirtildiği üzere, bu yönde ilerlemek istiyorsanız mali kontrol sistemini iyileştirmeniz gerekmektedir.

Prof. Dr. Hellmut WOLLMANN:

Avrupa ülkelerinde yerel yönetimler konusunda farklı gelenekler bulunmaktadır ve Birleşik Krallık örneği özel bir örnek haline gelmiştir. İngiliz akademisyenler bile Birleşik Krallık örneğinin merkezi yönetim tarafından gerçekleştirilen kontrolün istisnai bir örneği olduğunu belirtmektedir. Birleşik Krallık'taki sistemin İngiliz akademisyenler arasında eskisi kadar rağbet görmemesine ve merkezi hükümetin baskılarına karşın eskisi kadar ciddiye alınmamasına rağmen, herkesin Birleşik Krallık'taki performans yönetiminden bahsetmesi gerçekten ilginç bir durumdur. Ben geleneksel kontrol mekanizmalarının – klasik yasal uygunluk incelemeleri – uygun şekilde birleştirilmesinin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Geleneksel kontrol mekanizmaları hala yerel yönetimin bir parçasını oluşturmaktadır çünkü yerel yönetimler yasal hükümleri uygulamaktadır ve yasal kontrol geleneksel kontrol olarak kabul edilmeye devam etmektedir. Bir diğer kontrol türü etkinlik kontrolüdür. Avrupa Birliği Şartını okuduğunuzda yasal kontrol ile etkinlik kontrolü arasında kesin bir ayırım yapıldığı görülmektedir. Etkinlik kontrolü açısından, hükümlerin uygulanmasında yerel yönetimlerin inisiyatifini korumak amacıyla bu tür kontrollerde üst yönetimin temkinli olması gerektiği belirtilmektedir. Çok ilginç, önemli

ve aynı zamanda değerli olan kamu yönetimi görüşlerinden bir tanesi, geçmişte yasal uygunluğa ekonomik verimliliğe kıyasla öncelik verilmiş olmasıdır. Girdi ve çıktıya ilişkin bu tartışma oldukça eski bir tartışmadır. Çıktıların ölçülmesine duyulan gereklilik konusunda hiç şüphe yoktur. Ne var ki, ben en iyi yaklaşımın öz değerlendirme olduğunu düşünüyorum ve bence İsveç örneği bir öz değerlendirme örneğidir. 1980'lerin sonunda İsveç geribildirim sağlayan birimlerden oluşan bir sistem kurmuştur, bu sistem sayesinde 1980'lerden bu yana incelenen vakalar ve bunlara ilişkin maliyetler hakkında kesin bilgi toplama olanağı elde etmiştir ve her yıl Sunulan Yerel Hizmetlerin Maliyeti Nedir? başlıklı bir rapor yayımlamıştır. Almanya'da da benzer bir gelişme desteklenmektedir. Bu nedenle performanslarını karşılaştırmayı öz değerlendirme olarak isimlendirmektedirler, ancak yukarıdan herhangi bir müdahale yapılmamaktadır.

Prof. Dr. Hubert HEINELT: Buna kısaca kıyaslama diyebiliriz. Bu durumda kurumsal aktörlere gereksinim duyulmaktadır. Bunlar yerel yönetim kapsamındaki birliklerden oluşabilir. ... Genel anlamda, bu yola girecekse birkaç temel gösterge üzerine odaklanmanız gerekiyor. Birleşik Krallık bu konuda fazla ileri gitmiş durumda. Meslektaşlarımızın İngiliz üniversiteleri hakkında söylediklerini biliyoruz. Bu üniversitelerin kontrol ediliş biçimini çok doğru bulmuyorum. Bizim sistemimizde hükümetten kaynak almak için dört gösterge bulunuyor ve bu kaynaklar dört göstergeye göre dağıtılıyor. Bu nedenle, bu yönde ilerlemek istiyorsanız az sayıda ve açık bir şekilde ifade edilmiş göstergelere odaklanmalısınız. Böylece bu göstergeleri kolay bir biçimde değerlendirebilirsiniz.